

Knjiga proroka Daniela – sto dvadeset i jedan

Otključavanje znakova posljednjih dana: razumijevanje Kristovih pokazatelja na proljetna stabla u pupanju

Jeff Pippenger

2024-03-07

Krist je svoj narod uputio na proljetna stabla koja pupaju, kako bi razumjeli „znakove” i značenje „znakova” posljednjih dana.

„Krist je svome narodu naložio da bdije nad znakovima Njegova dolaska i da se raduje kad ugleda znamenja dolazećega Kralja. ‘Kad se ovo počne zbivati’, rekao je, ‘uspravite se i podignite glave, jer se približuje vaše otkupljenje.’ Svojim je sljedbenicima ukazao na proljetna stabla koja pupaju i rekao: ‘Kad već propupaju, sami od sebe vidite i znate da je ljeto već blizu. Tako i vi, kad vidite da se to zbiva, znajte da je blizu kraljevstvo Božje.’ Luka 21,28.30.31.” Velika borba, 308.

„Znaci” posljednjih dana bili su predodređeni „znacima” koji su najavili i uveli pokret prvoga anđela. Ti su „znaci” uključivali potresanje nebesa, ali Joel utvrđuje da će „znaci” posljednjih dana, dana kada će se tražiti bezakonje Izraelovo i neće se naći, kada će Božja sveta gora biti sveta zauvijek, jer više nikakvi tuđinci neće prolaziti njome, potresanje sila nebeskih, također uključivati i potresanje sila zemaljskih. Sestra White ističe razliku između potresanja sila nebeskih i sila zemaljskih.

„Dana 16. prosinca 1848. Gospodin mi je dao viđenje o potresanju sila nebeskih. Vidjela sam da je Gospodin, kada je dao znakove zabilježene kod Mateja, Marka i Luke te rekao ‘nebo’, mislio na nebo, a kada je rekao ‘zemlja’, mislio je na zemlju. Sile nebeske jesu sunce, mjesec i zvijezde. Oni vladaju na nebesima. Sile zemaljske jesu one koje vladaju na zemlji. Sile nebeske bit će uzdrmane glasom Božjim. Tada će sunce, mjesec i zvijezde biti pomaknuti sa svojih mjesta. Ne će proći, nego će biti uzdrmani glasom Božjim.

„Tamni, teški oblaci navukli su se i sudarali jedan s drugim. Ozračje se razdvojilo i povuklo natrag; tada smo mogli pogledati gore kroz otvoreni prostor u Orionu, odakle je došao glas Božji. Sveti će Grad sići kroz taj otvoreni prostor. Vidjela sam da se sile zemlje sada potresaju i da događaji dolaze svojim redom. Rat, i glasovi o ratovima, mač, glad i pošast najprije potresaju sile zemlje; zatim će glas Božji potresti sunce, mjesec i zvijezde, a i ovu zemlju. Vidjela sam da potresanje sila u Europi nije, kako neki naučavaju, potresanje sila nebeskih, nego je to potresanje gnjevnih naroda.” Early Writings, 41.

Potresanje nebesa u Mateju, Marku i Luki predstavlja potresanje sila koje vladaju nebesima, prikazanih suncem, mjesecom i zvijezdama. Sve su te nebeske sile bile uzdrmane i proizvele su „znakove” koji su uveli i najavili pokret prvoga anđela. Te će nebeske sile ponovno biti uzdrmane tijekom pokreta trećega anđela. Ali u pokretu trećega anđela bit će uzdrmane i sile zemlje. Sile zemlje jesu sile koje vladaju zemljom. Dana 11. rujna 2001. bile su uzdrmane sile

zemlje, a ne nebesa.

„Odakle sada ta riječ da sam izjavila kako New York treba biti pometen plimnim valom? To nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam promatrala kako se ondje podižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18,1–3.’ Cijelo osamnaesto poglavlje Otkrivenja upozorenje je o onome što dolazi na zemlju. Ali nemam posebno svjetlo u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana ondje velike zgrade biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetla koje mi je dano znam da je razaranje u svijetu. Jedna riječ od Gospoda, jedan dodir njegove silne moći, i te će se goleme građevine srušiti. Odigrat će se prizori čiju strahotu ne možemo ni zamisliti.” Review and Herald, 5. srpnja 1906.

U povijesti milerita jedan od znakova koje je Luka zabilježio bio je „tjeskoba narodâ”. Narodi predstavljaju sile koje vladaju zemljom, i 11. rujna 2001. svaki je narod na zemlji bio potresen kada je treće Jao ušlo u proročku povijest. To zemaljsko potresanje bilo je prikazano u Luki dvadeset i prvom poglavlju, ali ne biblijskim izrazom o potresanju sila zemlje. Bilo je prikazano izrazom „tjeskoba narodâ”, kakva je zadesila narode svijeta kada su velike zgrade New Yorka bile srušene. „Tjeskoba narodâ” u Luki jest potresanje sila zemlje, i ispunila se u povijesti milerita.

„Vidjela sam da se sile zemlje sada potresaju i da događaji dolaze svojim redom. Rat, i glasovi o ratovima, mač, glad i pomor prvi će potresti sile zemlje; zatim će glas Božji potresti sunce, mjesec i zvijezde, a i ovu zemlju. Vidjela sam da potresanje sila u Europi nije, kako neki naučavaju, potresanje nebeskih sila, nego je to potresanje gnjevnih naroda.” Early Writings, 41.

„Potresanje sila gnjevnih naroda” jest potresanje „sila zemlje”, kako je u ranoj povijesti adventizma prikazano potresanjem „sila u Europi”. Uriah Smith je 1838. godine utvrdio što je potresalo sile u Europi.

„Kao što je proročko razdoblje ove [6.] trube započelo dragovoljnom predajom vlasti u ruke Turaka od strane kršćanskog cara Istoka, tako bismo s pravom mogli zaključiti da će njegov završetak biti obilježen dragovoljnom predajom te vlasti od strane turskog sultana natrag u ruke kršćana. Godine 1838. Turska se uplela u rat s Egiptom. Egipćani su imali dobre izgleda srušiti tursku vlast. Da bi to spriječile, četiri velike sile Europe, Engleska, Rusija, Austrija i Pruska, umiješale su se kako bi poduprle tursku vladu. Turska je prihvatila njihovu intervenciju. U Londonu je održana konferencija na kojoj je sastavljen ultimatum koji je trebao biti predložen Mehemetu Aliju, paši Egipta. Očito je da bi, kada taj ultimatum bude stavljen u Mehemetove ruke, sudbina Osmanskoga Carstva zapravo bila položena u ruke kršćanskih sila Europe. Taj je ultimatum stavljen u Mehemetove ruke 11. kolovoza 1840.! I upravo toga dana sultan je uputio notu veleposlanicima četiriju sila, raspitujući se što bi trebalo učiniti u slučaju da Mehemet odbije pristati na uvjete koje su oni predložili. Odgovor je glasio da se ne treba uznemiravati ni zbog kakve mogućnosti koja bi mogla nastati; jer su oni za to već predvidjeli rješenje. Proročko je razdoblje završilo, i upravo toga dana nadzor nad muhamedanskim poslovima prešao je u ruke kršćana, baš kao što je nadzor nad kršćanskim poslovima prešao u ruke muhamedanaca 391 godinu i 15 dana prije. Tako je završilo drugo jao, a šesta je truba

prestala trubiti.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Islam drugoga Jao, bio je prošao zenit svoje moći, koja je prema Božjoj riječi trebala trajati tristo devedeset i jednu godinu i petnaest dana. Ipak, 1830-ih Egipat je pokušavao ponovno uspostaviti kalifat u Egiptu s ciljem nastavka drugoga velikog džihada u muslimanskoj povijesti. Mogućnost daljnjega islamskog ratovanja izazivala je da europske sile drhte od straha. Desetljećima su povjesničari i izvjestitelji tih godina krizu ponovnoga rasplamsavanja islamskoga ratovanja nazivali „Istočnim pitanjem“. Ratovanje sinova istoka stoljećima se vodilo protiv europskih naroda, koji su svoju religiju crpili iz Rimske crkve. Godine 1838. „tjeskoba narodâ“, na koju se Krist osvrnuo, predstavljala je potresanje gnjevnih naroda koje je proizvelo ratovanje što ga je islam poveo protiv negdašnjega Rimskog Carstva.

„Pod [odriješivanjem] četiriju anđela koji su svezani na velikoj rijeci Eufratu, razumijem da je Bog sada namjeravao dopustiti četirima glavnim narodima od kojih je bilo sastavljeno Osmansko Carstvo, koji su uzalud pokušavali pokoriti Istočno Carstvo u Carigradu, a postigli su tek neznatan napredak u osvajanju Europe, da sada zauzmu Carigrad te pregaze i pokore trećinu Europe, što je i bila činjenica oko sredine petnaestoga stoljeća.“ Djela Williama Millera, svezak 2, 121.

Tjeskoba narodâ u izvješću koje nalazimo u Evanđelju po Luki bila je „sa smetenošću; more i valovi huće“, a ljudima su „srca klonula od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na zemlju“. Smetenost Istočnoga pitanja nastavila je potresati sile zemlje sve do dvadesetoga stoljeća, a simbol te tjeskobe bio je „ljudima srca klonula od straha“ te „more i valovi huće“.

„Ovo pečačenje slugu Božjih isto je ono koje je Ezekielu bilo pokazano u viđenju. Ivan je također bio svjedok tog najsnažnijeg otkrivenja. Vidio je more i valove kako huće, i ljudska srca kako malakšu od straha. Promatrao je kako se zemlja potresa i gore nose usred mora (što se doslovno zbiva), kako njegove vode huće i uzbukane su, i kako se gore tresu od njegova nadimanja. Bile su mu pokazane pošasti, pomor, glad i smrt kako izvršavaju svoje strašno poslanje.“ Testimonies to Ministers, 445.

Kad je Ivanu bilo pokazano pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, vidio je tjeskobu narodâ, prikazanu hućanjem mora i valova, te kako ljudima srca klonu od straha; a to je bilo isto ono pečačenje koje je Ezekielu bilo pokazano u devetom poglavlju. Ezekielu su bili pokazani unutarnji elementi pečačenja, a Ivanu vanjski elementi povezani s pečačenjem. Ivan je vidio da je razjarivanje narodâ povezano s pečačenjem sto četrdeset i četiri tisuće, a razjarivanje narodâ ujedno je i Lukina tjeskoba narodâ, koja se povijesno poistovjećuje s Istočnim pitanjem. Ivanu je bilo pokazano da je islam trećeg Jaoa vanjski znak pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće.

„Sadašnjost je vrijeme od silnoga zanimanja za sve žive. Vladari i državnici, ljudi koji zauzimaju položaje povjerenja i vlasti, misaoni muškarci i žene svih staleža, usmjeravaju svoju pozornost na događaje koji se zbivaju oko nas. Oni promatraju napete, nemirne odnose koji postoje među narodima. Zapažaju silinu koja obuzima svaki zemaljski čimbenik i prepoznaju da se sprema dogoditi nešto veliko i odlučujuće — da se svijet nalazi na rubu goleme krize.“

„Anđeli sada zadržavaju vjetrove sukoba, da ne zapušu dok svijet ne bude upozoren na svoju nadolazeću propast; ali oluja se skuplja, spremna da se obruši na zemlju; i kada Bog naredi svojim anđelima da puste vjetrove, nastat će takav prizor sukoba kakav nikakvo pero ne može opisati.

„Biblija, i samo Biblija, daje ispravan pogled na te stvari. Ovdje su otkriveni veliki završni prizori u povijesti našega svijeta, događaji koji već bacaju svoje sjene unaprijed, a zvuk njihova približavanja čini da zemlja drhti i da ljudska srca klonu od straha.” Odgoj, 179, 180.

U dvadeset prvom poglavlju Evanđelja po Luki Isus je označio „znakove“ koji su uveli milleritski pokret, i svi su ti „znakovi“, prema sestri White, bili ispunjeni. Lisabonski potres, tamni dan, padanje zvijezda i tjeskoba narodâ, koja je predstavljala potresanje sila zemaljskih što se ispunilo kroz islam u strahu proizvedenom Istočnim pitanjem, sve je to ispunjeno. Milleritski „znakovi“ također uključuju dolazak Sina Čovječjega s oblakom, što se ispunilo u ispravnom redosljedju kojim je Krist dao te „znakove“, jer nakon što je tjeskoba narodâ završila ograničenjem osmanske prevlasti 1840. godine, Krist je 22. listopada 1844. došao u Svetinju nad svetinjama, a kada je došao, došao je s oblacima.

„I gle, kao Sin Čovječji dolazaše s oblacima nebeskim i dođe do Pradavnoga, i dovedoše ga pred Njega. I bijaše mu dana vlast, i slava, i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici; vlast je njegova vlast vječna, koja neće proći.“ Daniel 7:13, 14. Kristov dolazak koji je ovdje opisan nije Njegov drugi dolazak na zemlju. On dolazi k Pradavnomu na Nebu da primi vlast i slavu i kraljevstvo, što će Mu biti dano pri završetku Njegova djela kao Posrednika. Upravo je taj dolazak, a ne Njegov drugi dolazak na zemlju, bio u proročanstvu prorečen da se zbude po isteku 2300 dana, godine 1844. Praćen nebeskim anđelima, naš veliki Veliki svećenik ulazi u svetinju nad svetinjama i ondje se pojavljuje u Božjoj prisutnosti da izvrši posljednje čine svoje službe za čovjeka — da obavi djelo istražnoga suda i izvrši pomirenje za sve za koje se pokaže da imaju pravo na njegove blagodati.“ Velika borba, 479.

„Znakovi“ povezani s poviješću milerita predoznawali su „znakove“ povezane s poviješću sto četrdeset i četiri tisuće. Kada je Krist prisposodobom pružio drugo svjedočanstvo povijesnom prikazu, uputio je svoje učenike na „prolistalo drveće u proljeće“. Obavijestio ih je da, kada drveće počne pupati, znate da ste blizu svršetka svijeta, te da će naraštaj koji svjedoči prolisalom drveću u proljeće doživjeti kako nebesa i zemlja prolaze, u ognju Njegova drugog dolaska.

Kad one sada potjeraju, sami od sebe vidite i znate da je ljeto već blizu. Tako i vi, kad vidite da se ovo zbiva, znajte da je kraljevstvo Božje blizu. Zaista vam kažem: ovaj naraštaj neće proći dok se sve ne ispuni. Nebo i zemlja proći će, ali moje riječi neće proći. Luka 21,30–33.

Pitanje tada postaje: „kada je drveće počelo pupati?“ Kasna je kiša počela rositi 11. rujna 2001., što je prema Izaiji „dan“ Božjega „žestokog vjetra u dan istočnoga vjetra“.

S mjerom ćeš se s njime parbiti kad provali; on zaustavlja svoj žestoki vjetar u dan istočnoga vjetra. Stoga će se ovime okajati bezakonje Jakovljevo; i ovo je sav plod uklanjanja njegova grijeha: kad sve kamenje žrtvenika učini kao vapneno kamenje razbijeno u komade, lugovi i likovi neće više stajati. Ipak će utvrđeni grad opustjeti, prebivalište će biti napušteno i

ostavljeno kao pustinja: ondje će tele pasti, ondje će ležati i brstiti njegove grane. Kad se njegove grane osuše, bit će polomljene; žene dolaze i pale ih; jer to je narod bez razuma: stoga mu se neće smilovati onaj koji ga je stvorio, i onaj koji ga je oblikovao neće mu iskazati milost. I dogodit će se u onaj dan da će Gospod ovršiti vršidbu od riječnoga korita do potoka egipatskoga, a vi ćete biti sabrani jedan po jedan, o sinovi Izraelovi. I dogodit će se u onaj dan da će zatrubiti velika truba, i doći će oni koji bijahu spremni poginuti u zemlji asirskoj i prognanici u zemlji egipatskoj, te će se pokloniti Gospodu na svetoj gori u Jeruzalemu. Izaija 27:8–13.

Kasna je kiša počela škropiti (odmjereno) 11. rujna 2001., i započela je rasprava o poruci kasne kiše i krivotvorenoj poruci o miru i sigurnosti. Povijest te rasprave jest mjesto gdje se uklanja Jakovljeva bezakonja (očisćuje, što znači da se za njih vrši pomirenje). Povijest rasprave, koja je Habakukova rasprava, razdoblje je zapečaćivanja sto četrdeset i četiri tisuće, koje završava time da se laodicejski adventist sedmoga dana izbljuje iz usta Gospodnjih, jer će on, kao „utvrđeni grad“, opustjeti, budući da je postao grad naroda bez razuma, koji ne nalazi milost ni naklonost. U to će vrijeme „drugi glas“ iz Otkrivenja osamnaest zatrubiti u veliku trubu, koja je sedma truba i treći jao, i drugo će Božje stado doći i pokloniti se u „Jeruzalemu“, koji će postati pokret pobjedonosne crkve.

11. rujna 2001. označava da je posljednji naraštaj zemaljske povijesti stigao, i samo oni koji prepoznaju pupajuća stabla proljeća primit će kišu koja uzrokuje da stabla pupaju. Samo oni koji prepoznaju da je islam trećeg jaoa ono što označava dolazak pozne kiše i pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, bit će među tom skupinom.

„Samo oni koji žive u skladu sa svjetlom koje imaju primit će veće svjetlo. Ako iz dana u dan ne budemo napredovali u očitovanju djelatnih kršćanskih vrlina, nećemo prepoznati očitovanja Duha Svetoga u kasnoj kiši. Ona može padati na srca svuda oko nas, ali je mi nećemo razabrati niti primiti.” Testimonies to Ministers, 507.

„Ne smijemo čekati kasnu kišu. Ona dolazi na sve koji će prepoznati i prisvojiti rosu i pljuskove milosti koji padaju na nas. Kada skupimo ulomke svjetlosti, kada cijenimo sigurne milosti Božje, koji voli da mu vjerujemo, tada će se ispuniti svako obećanje. ‘Jer kao što zemlja daje svoj izdanak, i kao što vrt čini da nikne ono što je u nj posijano, tako će Gospodin Jahve učiniti da pravda i hvala niknu pred svim narodima’ (Izaija 61,11). Cijela zemlja treba biti ispunjena slavom Božjom.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Nastavit ćemo proučavanje u sljedećem članku.

„Ako oni koji mogu pomoći u — ne budu probuđeni na svijest o svojoj dužnosti, neće prepoznati Božje djelo kada se bude čuo snažan poklič trećega anđela. Kada svjetlo pođe da obasja zemlju, umjesto da priteknu u pomoć Gospodinu, oni će htjeti svezati Njegovo djelo kako bi ga uskladili sa svojim skučenim zamislima. Dopustite mi da vam kažem da će Gospodin u ovom posljednjem djelu djelovati na način koji je vrlo izvan uobičajenoga reda stvari i na način koji će biti protivan svakom ljudskom planiranju. Među nama će biti onih koji će uvijek htjeti nadzirati Božje djelo, određivati čak i koje pokrete valja poduzeti kada djelo

bude napredovalo pod vodstvom anđela koji se pridružuje trećemu anđelu u poruci koja se treba dati svijetu. Bog će uporabiti putove i sredstva po kojima će se vidjeti da On uzima uzde u svoje vlastite ruke. Radnici će biti iznenađeni jednostavnim sredstvima kojima će se On poslužiti da ostvari i dovrši svoje djelo pravednosti.” Testimonies to Ministers, 300.